

„Gremdē sevi savā tautā.”(A.Čaks)

Līga Vīksna, 10.b klase

Es esmu avots. Nemitīgi burbuļojošs un viegli čalojošs. Mani nespēj apstādināt nekas. Pat ne tie radījumi, kas, cenšoties iebradāt manī dubļainu zābaku pēdas, gūst no tā neizsakāmu baudu.

Nenoliegšu, arī putniem patīk izstrēbt no manis kādu malku dvēseles sāpju. Bet viņiem es esmu pateicīga, jo viņi ir tie, kas neļauj šīm sāpēm izgarot gaisā, kur tās nosēdīsies uz kāda cita pleciem. Tieši ļaujot putniem šīs sāpes izdzert, es pārstāju grimt... grimt nebūtībā.

Mana māte ir avots- tīrs un dzidrs, bez dubļiem. Arī viņa savas pastāvēšanas laikā ir tikusi smelta, bradāta, un kāds ir centies viņu piebērt pilnu ar plikām smiltīm. Kā viņa līdz dzidrumam un varenībai nonāca? Viņa radīja citus strautus un katram no tiem dienu no dienas mācīja, ka visi mēs varam būt dzidri un kalpot kādam par dzīvības avotu. Pilnīgi visi! Taču arī visiem mums ir jāizjūt, kā tas ir, kad kāds tevī cenšas atstāt melnas pēdas vai aizbērt tavu tuvīnieku ar smiltīm. Tikai tā mēs redzam, kā nevajag, un tikai tā mēs norūdām sava avota čalošanu vēl enerģiskāk.

Lai nu kā, bet viens mazs avots vai strautiņš nekad nav viens bez kādas lielākas upes, ezera vai dīķa tuvumā. Kad mēs visi pārtapsim par dzidriem avotiem, varēsim peldēt un grimt paši viens otrā un radīt savu pasauli tādu, kādu vēlamies, un tādu, par kādu līdz šim esam tikai naktī sapņojuši.